

PARAULA I VIDA

Comunitats acollidores, missioneres i hospitalàries amb els migrants

Tenim al davant nostre un repte important: l'acollida dels migrants. L'arribada de noves migracions s'ha de contemplar amb els ulls de Déu, que és Pare de tots, misericordiós i just. Tot i les males notícies que ens envaeixen: guerra, crisi, complicacions postpandèmia, i els desànim que sempre ens poden acompanyar, els creients hem d'aportar molt en aquest camí esperançador i en la definició d'horitzó de futur. El nostre servei ha de ser a l'Església i a la societat en aquests temps complexos.

És el moment de treure el millor de nosaltres per modelar plegats aquest projecte d'humanitat oberta i esperançadora. Per fer-ho possible, Crist suscita vocacions d'amor i servei, i ens envia comunitats i migrants que possibiliten que aquest somni de fraternitat de Déu es realitzi i es transformi en anunci i moviment que retorna dignitats arrabassades. Nosaltres podem i hem d'animar, donar suport i acompanyar tants migrants i refugiats que arriben al país. Són germans nostres i no els podem abandonar o marginar.

És el moment d'adonar-nos que hi ha un llenguatge comú amb altres maneres de pensar, i que hem de defensar la dignitat humana, reconèixer-la i comprometre'ns a revitalitzar-la allà on sigui posada en qüestió. Això sembla esperança en el futur i defensa la inalienable dignitat de cada persona perquè pugui viure en el nostre món i es construeixi la fraternitat.

La Jornada Mundial del Migrant i el Refugiats que fa poc hem celebrat i el lema que la inspirava: «**Aquí construïm el futur amb els migrants i els refugiats**», fixa la mirada en els que poden ser privats de la construcció d'aquest futur si no fem res o si globalitzem la indiferència. Els Bis-

bes de la Subcomissió Episcopal per a les Migracions assenyalaven 4 punts per complir el mandat de Jesús envers els migrants i ens animaven a construir comunitats acollidores, missioneres i hospitalàries.

1. És temps de començar a edificar a ritme de la justícia que brolla de Déu, incloent-hi tothom amb gestos concrets, ja que com a cristians no tenim dret a excloure els altres, jutjar-los o tancar-los les portes.
2. No hi ha futur sense atendre els qui en formen part, però tampoc sense ajudar-los perquè siguin subjectes de la seva pròpia construcció.
3. I aquest futur de tots es construeix aprenent a descobrir el tresor que ens aporten els migrants i els refugiats. Pensem en tants professionals, els cuidadors de persones vulnerables, tècnics i personal de servei, etc.
4. Hem de preparar les nostres comunitats perquè siguin acollidores, missioneres, hospitalàries, tinguin o no migrants al seu si, per construir un futur real fraterm i en pau.

Els migrants no són invasors o ciutadans de segona. L'Església considera inacceptable la mentalitat i les actituds que fan «de vegades prevaldre certes preferències polítiques per sobre de profundes conviccions de la pròpia fe: la inalienable dignitat de cada persona humana més enllà del seu origen, color o religió, i la llei suprema de l'amor fraterm» (*Fratelli tutti* n. 39). L'hospitalitat sembla futur i la fraternitat és possible si generem comunitats significatives que visquin en el seu si l'harmonia que regala la fe. Desitgem un futur on tots hi capiguem i on puguem viure en pau i fraternitat.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Cinquena trobada d'Urgells a la Catedral

Per cinquè any consecutiu es va celebrar, el dimecres 8 de setembre, a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, la trobada de les «Urgell», que va aplegar una seixantena de persones, entre les que hi havia una vintena de dones i nenes que porten del nom de la Mare de Déu d'Urgell.

Les Urgell van fer una ofrena floral a la Mare de Déu i després Mn. Ignasi Navarri, Rector de Sant Ot, va presidir la celebració d'una pregària amb tots els assistents.

Les activitats van seguir després amb una visita guiada per l'antiga ciutat medieval de La Seu d'Urgell i van acabar amb un petit aperitiu als jardins del Parc del Cadí. Urgell Isús, impulsora de la idea, va valorar molt bé l'acollida de la iniciativa entre les institucions i també entre els veïns de La Seu i de la zona del Baridà, on hi ha una concentració d'Urgells més important.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Glorificar Déu... i agrair

Les desgràcies, les malalties, generalment acosten les persones que les sofreixen. Creen empatia. Els va passar als deu leprosos de l'evangelí d'avui. Tal com manava la Llei, vivien apartats de la societat, fora del poble perquè, per ser leprosos, eren considerats impurs. Allí, junts, s'ajudaven a sobreviure.

En Naum, un d'ells, era de casa bona. Cada dia, la seva filla li portava el menjar en una cistella que deixava sobre una pedra. La nena restava amagada darrere uns roures, un tros enllà. Així veia el pare, ni que fos de lluny.

Aquell dia, però, va sortir de l'amagatall per donar-li un encàrrec de part de la mare: «Es diu que aquesta

tarda vindrà, al poble, Jesús de Natzaret, tingut com un profeta, que cura malalts.»

La nova aviat la van saber tots deu. I, expectants, vigilaven el camí del poble. Quan veieren i sentiren l'aldarull, entengueren que era el grup de Jesús. Van sortir i de lluny estant —com manava la Llei— cridaren aparatosament: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres». El criden pel nom i per l'ofici.

Jesús se'n compadeix, és clar. I els envia els sacerdots —tal com manava la Llei— perquè certifiquessin la seva guarició. Ells havien de creure les paraules de Jesús. I sí, s'adonaren que estaven curats.

Però un d'ells no tenia sacerdot a qui anar perquè era un samarità, diguem un estranger. I aquest se'n

tornà cap a Jesús, cridant glòries a Déu. I ara, ja guarit, no s'atura a distància, sinó que va fins als peus de Jesús per donar-li gràcies. Glòria a Déu i gràcies a Jesús. Vet aquí el gran agraïment.

Jesús, fent el sorprès, pregunta pels altres nou. Estaven atrapats en fer-se examinar pels sacerdots i complir la Llei. En canvi, el samarità que no tenia Llei, tornà a agrair. Que mai el neguit pel compliment de la llei externa ens apagui la iniciativa del cor.

Només aquest estranger sentirà la benaurança de Jesús: «Aixeca't i ves-te'n. La teva fe t'ha salvat». La fe t'ha retornat la dignitat. Ves a gaudir-la enmig dels germans.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRA Y VIDA

Comunidades acogedoras, misioneras y hospitalarias con los migrantes

Tenemos ante nosotros un reto importante: la acogida de los migrantes. La llegada de nuevas migraciones debe ser contemplada con los ojos de Dios, que es Padre de todos, misericordioso y justo. A pesar de las malas noticias que nos invaden: guerra, crisis, complicaciones postpandemia, y los desánimos que siempre nos pueden acompañar, los creyentes debemos aportar mucho en este camino esperanzador y en la definición de horizontes de futuro. Debe ser nuestro servicio a la Iglesia y a la sociedad en estos tiempos recios.

Es el momento de sacar lo mejor de nosotros para moldear juntos este proyecto de humanidad abierto y esperanzador. Para hacerlo posible, Cristo suscita vocaciones de amor y servicio, y nos envía comunidades y migrantes que posibilitan que ese sueño de fraternidad de Dios se realice y se transforme en anuncio y en movimiento que devuelve dignidades arrebatadas. Nosotros podemos y debemos animar, apoyar y acompañar a tantos migrantes y refugiados que llegan a nuestro país. Son hermanos nuestros y no los podemos abandonar o marginar.

Es tiempo de caer en la cuenta de que hay un lenguaje común con otras maneras de pensar, y de que defender la dignidad humana, reconocerla y comprometernos con revitalizarla allí donde se pone en cuestión. Esto siembra esperanza en el futuro y defiende la inquebrantable dignidad de cada persona para que pueda vivir en nuestro mundo y se construya la fraternidad.

La Jornada Mundial del Migrante y del Refugiado que hace poco hemos celebrado y el lema que la inspiraba: «Aquí construimos el futuro con los migrantes y los refugiados», fija la mirada en quienes pueden ser privados de la construcción de este futuro si no hacemos nada o si globalizamos la indiferencia. Los Obispos de la Subcomisión Episcopal para las Migraciones señalaban 4 puntos para cumplir el mandato de Jesús con los migrantes, y nos animaban a construir comunidades acogedoras, misioneras y hospitalarias.

1. Es tiempo de comenzar a edificar a ritmo de la justicia que mana de Dios, incluyendo a todos con gestos concretos, pues como cristianos no tenemos derecho de excluir a los demás, juzgarlos o cerrarles las puertas.
2. No hay futuro sin atender a quienes forman parte de él, pero tampoco sin ayudar a que sean sujetos de su propia construcción.
3. Y ese futuro de todos se construye aprendiendo a descubrir el tesoro que nos aportan los migrantes y refugiados. Pensemos en tantos profesionales, los que cuidan personas vulnerables, técnicos y personal de servicio, etc.
4. Debemos preparar nuestras comunidades para que sean acogedoras, misioneras, hospitalarias, tengan o no migrantes en su seno, para construir un futuro real fraterno y en paz.

Los migrantes no son invasores o ciudadanos de segunda. La Iglesia considera inaceptable la mentalidad y las actitudes que hacen «prevalecer a veces ciertas preferencias políticas por encima de hondos convicciones de la propia fe: la inalienable dignidad de cada persona humana más allá de su origen, color o religión, y la ley suprema del amor fraterno» (*Fratelli tutti* n. 39). La hospitalidad siembra futuro y la fraternidad es posible si generamos comunidades significativas que vivan en su seno la armonía que regala la fe. Deseamos un futuro donde todos quepamos y podamos vivir en paz y fraternidad.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Eucaristia d'inici de curs al Col·legi Sant Ermengol

El dia 7 de setembre, com és tradicional, la capella de l'escola va acollir l'Eucaristia d'inici de curs del Col·legi Sant Ermengol, amb la participació del claustre de professors, per posar el nou curs 2022-2023 en mans de Déu. A la seva homilia, Mn. Antoni Elvira va destacar la importància de cuidar i tractar amb estima totes les peces que formen el trencaclosques que és l'escola. A més, va animar els docents i el personal d'administració i serveis del col·legi a seguir treballant units, ja que «és el que dona fruits».

La celebració també va servir per compartir amb el claustre les paraules i experiències de les religioses que van participar en el XXV Capítol General de les Germanes de l'Institut de la Sagrada Família d'Ur-

gell. També es va beneir la imatge de la Beata Anna Maria Janer, fundadora de l'institut religiós, que en endavant restarà a l'escola.

Trobada de convivències dels seminaristes a Poblet

Els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà, on conviuen i estudien els joves que es preparen per al ministeri sacerdotal de les 8 diòcesis que formen la Província Tarraconesa, van dur a terme la trobada-

convivència d'inici del curs 2022, els dies 5, 6 i 7 de setembre al Monestir de Poblet, a Tarragona.

Els seminaristes, juntament amb els seus formadors, van poder conèixer bona part de les dependències del monestir i la vida

dels monjos, a través d'una visita guiada per Fra Bernat Folcrà. Van visitar la població propera de Montblanc, concretament l'Església de Santa Maria la Major, la presó on fou detingut el Cardenal Vidal i Barraquer abans de ser conduït a Barcelona perquè anés a l'exili, i el Santuari de la Mare de Déu de la Serra. Per a fer la visita, els va guiar l'historiador local Sr. Toni Cartanyà. Van revisar l'estiu i preparar les coses del nou curs i van participar en el recés predicat pel P. Abat de Poblet, Rvm. P. Octavi Vilà i Mayo.

Durant la convivència d'aquests dies de setembre al monestir van poder viure i compartir de prop la vida dels monjos, menjant amb ells al refectori, o bé participant de les hores de pregària i de l'Eucaristia a l'església del monestir.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

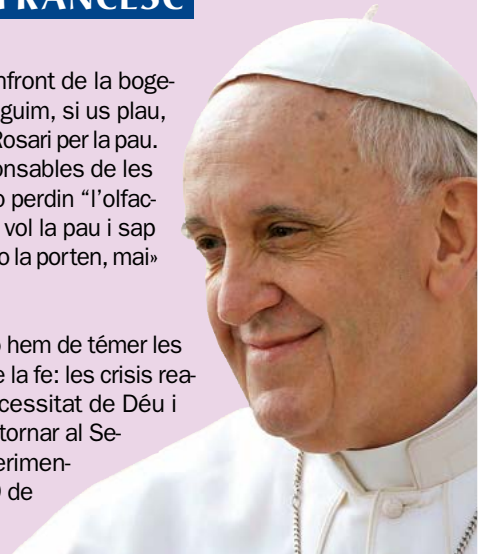

@Pontifex_es: «Recorreguem sovint a Maria, Mare dels creients! Les diverses formes de devoció mariana, especialment el res del Sant Rosari, ens ajudaran a viure el nostre camí de fe i de testimoniatge cristià» (7 de maig).

@Pontifex_es: «Qui segueix a Crist va on està Ell, en el mateix camí. Busca a qui està perdut, s'interessa per qui està lluny, es pren de debò les situacions de qui sofreix, sap plorar amb qui plora, teneix la mà al proïsme, se'l carrega sobre les espatlles» (8 de maig).

@Pontifex_es: «Enfront de la bogeria de la guerra, seguim, si us plau, resant cada dia el Rosari per la pau. I resem pels responsables de les nacions, perquè no perdin "l'olfacte de la gent", que vol la pau i sap bé que les armes no la porten, mai» (8 de maig).

@Pontifex_es: «No hem de témer les crisis de la vida i de la fe: les crisis reaviven la nostra necessitat de Déu i ens permeten així tornar al Senyor, tornar a experimentar el seu amor» (9 de maig).

Mons. Vives predica a la Catedral de La Laguna

La Catedral de San Cristóbal de La Laguna (Diòcesi de Tenerife) va acollir els dies 11 al 14 de setembre el tradicional Quinari en honor al Santíssim Crist de La Laguna, que enguany va ser predicat per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, convidat pel Bisbe de Tenerife, Mons. Bernardo Álvarez i per l'Esclau Major de l'Esclavitud del Crist de La Laguna, Dr. Francisco Doblas. Durant quatre dies va oferir Mons. Vives reflexions i motius per a l'esperança cristiana, i sobre la nostra adhesió a Jesucrist Mort i Ressuscitat, que dona la vida per tots, en la seva predicació en la missa vespertina diària a la Catedral. També va visitar altres realitats diocesanes: les Monges Clarisses, les Monges Dominiques, la Residència dels sacerdots jubilats i la seu del Bisbat de San Cristóbal de La Laguna, que va patir fa uns anys un terrible incendi i ara està reconstruït.

El dia 14 de setembre, va ser la celebració més solemne, en escaure's la festa litúrgica de l'Exaltació de la Santa Creu i ser la festa del patró de la ciutat que ho havia estat de tota la diòcesi nivariense. La jornada del dia 14 es va iniciar amb la processó cívica-militar, amb el pendó reial, des de les cases consistorials fins al temple principal de la diòcesi. Al matí, a la plaça de la Catedral, va tenir lloc la rebuda al Pre-

sident del Govern de Canàries, Excm. Sr. Ángel Víctor Torres, que aquest any ostentava la representació oficial de S.M. el Rei Felip VI. A la Catedral, Torres va ser rebut pel Bisbe de Tenerife i per Mons. Vives, i el Cabildo. Després s'inicià la celebració de l'Eucaristia, cantada pel cor de l'Orfeó La Paz, i en la que s'hi feren presents diferents autoritats civils i militars. Van participar a la celebració, l'Esclau Major del Crist, junt a nombrosos membres de l'Esclavitud i Capítol Catedral amb el clergat i una gran quantitat de fidels.

Mons. Vives, en la seva predicació, va subratllar el sentit per al viure, el valor del compromís i l'esperança que brolla de Crist Crucificat, l'amor de Déu. «Quan ens fixem en la bella imatge del Crist de La La-

guna, ens adonem del gran amor de Déu. La figura del crucificat no és una invitació a la resignació. En Crist descobrim una nova dimensió del dolor, una nova esperança. Ho hem viscut durant la pandèmia, en l'erupció del volcà de La Palma, en l'acollida als refugiats de les guerres i durant la crisi econòmica, enmig del sofriment, trobàvem el servei de tants sanitaris i forces d'orde, personal essencial, sacerdots, l'ajuda fraternal dels nostres veïns, l'ajuda excepcional de Càritas i la solidaritat de tots envers els necessitats.»

L'Arquebisbe també va destacar que els joves troben el veritable sentit de la vida: «Hem de treballar compromesos perquè els joves tinguin futur, treball digne, habitatge, condicions de vida dignes».

Finalment, animà a donar gràcies per la feina de Càritas Espanyola que enguany compleix el seu 75è aniversari amb el lema «75 anys d'amor per als altres», i per Càritas de Tenerife que en compleix 70, i recordà la frase de Sant Joan de la Creu: «Posa amor, on no hi ha amor, i en trauràs amor».

L'Eucaristia va concloure amb la Benedicció del Senyor impartida pel Bisbe nivariense als fidels. Més tard, es va iniciar la processó de retorn de la venerada imatge al seu Santuari Real.

Noces d'Or de la Gna. Ángeles a Agramunt

El dia 8 de setembre, festa de la Nativitat de la Mare de Déu, a l'església parroquial d'Agramunt es va celebrar la missa en honor a la patrona d'Agramunt, la Mare de Déu dels Socós. Aquell dia també va celebrar els 50 anys de la professió religiosa la Gna. Ángeles Hernández, religiosa de les Filles de Crist Rei, i que forma part de la comunitat que hi ha a Agramunt, lloc on va néixer el seu fundador el venerable Mn. Josep Gras. Una comunitat que porta cinc anys establerta a la població i que col·labora en la pastoral parroquial d'Agramunt i dels poblets de la Ribera del Sió, seguint el carisma de la seva congregació i del seu fundador agramuntí.

Un bon nombre de fidels va omplir el temple per honorar la Mare de Déu dels Socós (una imatge que segons relata la llegenda va ser trobada per un pastor a les afores del poble, prop del riu Sió, on avui hi ha una ermita dedicada a la seva devoció). Enguany, també per acompanyar a la religiosa en la seva celebració, entre ells es va

fer present la Il·lma. Sra. Sílvia Fernández, Alcaldessa de la vila agramuntina, així com les noves religioses de la comunitat a Agramunt de les Filles de Crist Rei, les germanes M. Ángeles Gutiérrez i M. Carmen Vásquez; de la comunitat de Benifaió va fer-se present la Gna. Hilaria Martín, i el Gmà. Joaquim Cifuentes dels Germans de la Creu Blanca que resideix a Agramunt i col·labora amb la parròquia.

Una vegada més, el Cor parroquial va acompanyar amb els seus cants l'acte litúrgic i van solemnitzar la celebració. Una celebració que va mirar a la festa litúrgica de la Nativitat i a la festa dels cinquanta anys de la professió religiosa de la Gna. Ángeles. Mn. Jaume Mayoral, Rector de la parròquia, en la seva homilia va aprofitar per felicitar al poble d'Agramunt per la reeixida i participada Festa Major, tot demanant a la Verge dels Socós que guardi el poble en aquests moments de crisi social que estem vivint. La Gna. Ángeles va renovar la fórmula de la consagració davant dels fidels,

i va tornar a demanar la gràcia de l'Esperit Sant i l'ajuda de la Mare de Déu per complir els seus vots religiosos de castedat, pobresa i obediència.

Abans d'acabar la celebració, i fer la visita a la imatge de la Mare de Déu en el seu cambril tot cantant els seus goigs, hi va haver moments molt emotius: com les paraules de la religiosa que va agrair la pregària i la presència dels fidels també vinguts de les petites parròquies de la Ribera de Sió i que

atén pastoralment els cap de setmana, així com la lectura de la Carta del Sr. Arquebisbe que va adreçar a la religiosa i a tota la comunitat reunida en l'Eucaristia, i els obsequis que el Consell parroquial i altres entitats van entregar a la religiosa.

Una diada de festa i celebració que, un any més, ha viscut Agramunt i la gent que estima la Mare de Déu, aquest any amb els 50 anys de la professió religiosa de la Gna. Ángeles Hernández.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ga 4,22-24.26-27.31-5,1 / SI 112 / Lc 11,29-32]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu; sant Daniel Comboni, bisbe, fundador dels Missioners Combonians.

11. ■ Dimarts [Ga 5,1-6 / SI 118 / Lc 11,37-41]. Sant Joan XXIII, papa; santa Soledat Torres Acosta (Madrid,

1826-1887), vg., fundadora de les Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Dimecres [1Cr 15,3-4.15-16; 16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafí de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.

13. ■ Dijous [Ef 1,1-10 / SI 97 / Lc 11,47-54]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

14. ■ Divendres [Ef 1,11-14 / SI 32 / Lc 12,1-7]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ Dissabte [Sir 15,1-6 / SI 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582),

vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / SI 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Galderic.

Diuenge XXVIII de durant l'any (C)

COMENTARI

«¿Només aquest estranger ha tornat per donar gràcies al Senyor?»

El Papa Francesc ha insistit diverses vegades en la necessitat de dir: «gràcies» (a més de «perdó» i «puc fer això?»). De vegades ens costa molt ser agraïts, sobretot amb les persones amb les quals ens relacionem habitualment: l'espòs/a; pares, fills, educadors, veïns, amics. Gairebé donem per suposat que ens han de fer aquells favors o bé que no cal agrair-los-hi res. Però Jesús és sensible a l'agraïment. Ho veiem a l'evangeli. Ell cura deu leprosos però només un, *quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies*. En aquest moment Jesús manifesta la seva estranyesa: *No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou?* Pensem que la guarició d'un leprós era tornar-lo a la vida: ara podia viure amb la família, amb els amics, anar al temple; en definitiva, fer vida normal. Però els altres nou no van pensar a agrair res al Senyor. A la primera lectura veiem també la guarició d'un leprós, pagà, Naaman de Síria. *Un cop curat se'n tornà cap a l'home de Déu i li digué: Accepta el present del teu servidor* i quan Eliseu refusa per dues vegades rebre res, Naaman confessa: *D'ara endavant el teu servidor no oferirà cap víctima a altres déus sinó només al Senyor*. Sap que la seva purificació és obra de Déu a través del profeta; la guarició el porta a la fe; igual que el leprós de l'evangeli que es prosterna davant Jesús (és a dir, l'adora). Sant Pau ens recorda el gran do de Déu: *Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell*. I ja abans ha afirmat: *Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist*. Davant aquest do tan gran com és la salvació (molt més important que qualsevol curació del cos), no hauríem de manifestar contínuament el nostre agraïment al Senyor? La millor forma de fer-ho és sens dubte l'Eucaristia on també adorem el Senyor i manifestem la nostra fe.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist. Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i ves-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, el sirio Naamán bajó y se bañó en el Jordán siete veces, conforme a la palabra de Eliseo, el hombre de Dios. Y su carne volvió a ser como la de un niño pequeño: quedó limpio de su lepra. Naamán y toda su comitiva regresaron al lugar donde se encontraba el hombre de Dios. Al llegar, se detuvo ante él exclamando: «Ahora conozco que no hay en toda la tierra otro Dios que el de Israel. Recibe, pues, un presente de tu siervo». Pero Eliseo respondió: «Vive el Señor ante quien sirvo, que no he de aceptar nada». Y le insistió en que aceptase, pero él rehusó. Naamán dijo entonces: «Que al menos le den a tu siervo tierra del país, la carga de un par de mulos, porque tu servidor no ofrecerá ya holocausto ni sacrificio a otros dioses más que al Señor».

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 2,8-13)

Querido hermano:

Acuérdate de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David, según mi evangelio, por el que padezco hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación y la gloria eterna en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito: Pues si morimos con él, también viviremos con él; si perseveramos, también reinaremos con él; si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Una vez, yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samaria y Galilea. Cuando iba a entrar en una ciudad, vinieron a su encuentro diez hombres leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros». Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes.»

Y sucedió que, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se postró a los pies de Jesús, rostro en tierra, dándole gracias. Este era un samaritano. Jesús, tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha habido quien volviera a dar gloria a Dios más que este extranjero?». Y le dijo: «Levántate, vete; tu fe te ha salvado».